

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 112.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392078560/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

— til et afsides Kapel i Solskin med Blomster på Altret.

Hvor fandt han vel sligt et Sted? Jo, Regitzes Værelse — han sneg sig bort fra Kammeraterne og ilede hjemad, op ad Trapperne og ind i det lille, lyse Jomfrubur. På Tærsklen standsete han smilende — jo, her var, hvad han søgte.

Solen lå i brede Striber hen over det hvidskurede Gulv, og Støvet dansede i lange Rækker over Bordet, hvor Søsters Bøger lå i Stabel mellem Papir, Ark og Penneskaffer. Hønt under Skråvæggen stod Sengen med det hvide, hækede Tæppe, i Nisjen over Hovedgærdet knejste Apollobusten. På de blåtapetsrede Vægge gnistrede de forgyldte Lister om Litografier og Raderinger — Klippevær mellem sorte Cypresser, højtliggende Marmorbyer og brede, flade Strande, hvor Bølgerne sprudlede Flokke af Roser over Sandet.

Bag de blå Ruder skinnede Havens grønne Trætoppe ind.

Han listede sig på Tærne hen til Vindueskarmen og krøb op mellem de hvide, stivede Gardiner, han vovede næppe at ånde af Glæde og Andagt. Hvor var her dog stille — ene Spejlet syntes at leve i sin brusende Blonderamme, det smilte til ham som et venligt, blåt Øje — en Humlebi summede om Hængelampens blinkende Kæder, og nogle ensomme Skridt gik neden under i Kontorerne — her kunde Strengene uforstyrret tone.

Der henne på Toiletbordet, under Spejlet, stod alle disse fine, små Ting, som han knap vidste, hvad var — Flacons og Silkepuder og Porcelænskrukker — og åndede så sart en Jomfruduft imod ham, at hans vågnende Hjerte skjælv af Æmhed mod alle unge Kvinder. Og for hans lukkede Øjne var det, som fødtes et Ansigt af Stuens Stillehed og Solskin — langt borte, som i en Dis af Solskin — et Ansigt, der smilte af Lykke og dog var så forunderlig alvorligt, der halvt var

Moders, halvt Søsters og dog ingen af dem — med en egen Sødme, som de ikke kunde eje før ham — et Ansigt, der var så kendt, som havde det bøjet sig over ham i hans Fødselsstund, og dog så uset fremmed — et Ansigt, der bag sine røde Læber bar al Livets Lykke for ham, Opfyldelsen af alle hans Længsler — — — — —

— — — Kom han så ned til Verden igen, syntes alt ham så grovt og håndgribeligt, og traf han sammen med Kammeraterne, og de omringede ham med deres Råben og Skrigen, jog det igennem ham i Smærte — som en rusten Nål gennem et Rosenblad — og han stirrede på dem med fremmede, fjendtlige Øjne, han kendte dem ikke — havde han virkelig nogensinde været en af deres?

Allt det, han ikke før havde agtet på, sårede ham nu. Deres Jubelhyl, der nylig gav Genlyd hos ham selv, lød med Et dyriske og rå, og Legen, som havde begejstret ham Dagen i Går, fandt han plat og dum. Han følte sig atter som Patricieren blandt Plebejerne og så med Foragt ned på sine tidligere Fæller.

Med Undren spurgte han sig selv, om han da virkelig også følte således over for Sigurd, den for-gudede Ven, den stærke, skønne Sigurd? og med Anger og Angst måtte han tilstå, det var ikke anderledes. Hvad nyttede det, at han var dobbelt kærlig imod ham, når de dog ikke mere kunde tale fortroligt med hinanden, fordi de ikke mere forstod hinanden? Og han mærkede jo Dag for Dag, hvor Forståelsen glippede. Navnlige ét var der, som skille dem fra hinanden — det var «Småtøsene»; således kaldte Sigurd deres jævnaldrende blandt Småpigerne. Han havde allerede længe haft sig «Kærester» imellem dem og på det nøjeste indviet Tue i disse sine erotiske Bedrifter. Med blanke Øjne og smilende Tænder fortalte han hviskende om, hvorledes han sværmede om med dem i Danseskolens lange Korridorer